

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4To/87/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7110010256
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Ševčovič
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7110010256.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Ševčoviča a sudcov JUDr. Zuzany Homzovej a JUDr. Jaroslava Chleboviča, v trestnej veci proti obžalovanému 1/ A.U. L. a spol., pre pokus obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 14 ods. 1, § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaných A. L. a A. I. proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 26.7.2021, sp. zn. 6T/19/2010, na verejnom zasadnutí konanom dňa 26. októbra 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obžalovaného A. L. a A. I..

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaným ukladá:

Obžalovanému A. L., nar. XX.XX.XXXX v S., trvale bytom A., Q.. O..G. Č.. XXX/XX, podľa § 186 ods. 3 Tr. zák., za použitia ustanovenia § 38 ods. 2 a neprihliadnutia na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák., čl. 6 ods. 1 Dohovoru, trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. súd ukladá ochranný dohľad obžalovaného v trvaní jedného roka.

A. I., nar. XX.XX.XXXX v D., J. I. D. Č.. XXX, F. D. - F., podľa § 186 ods. 2 Tr. zák., za použitia ustanovenia § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák., § 39 ods. 1 Tr. zák., čl. 6 ods. 1 Dohovoru, trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaraďuje obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. ukladá ochranný dohľad obžalovaného v trvaní 1 (jedného) roka.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaných A. L. a A. I. vinnými, a to obžalovaného A. L. z pokusu obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 14 ods. 1, § 186 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. za použitia ustanovenia § 138 písm. a), f) Tr. zák. a obžalovaného A. I. z pomoci k obzvlášť závažnému zločinu vydieračského únosu podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. k § 186 ods. 1, 2 písm. b) Tr. zák. za použitia ustanovenia § 138 písm. f) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 25.10.2009 v A. na ul. prof. G. pred potravinami U. obžalovaný A. I. na požiadanie obžalovaného A. L. oslovil poškodenú X. S., doručil jej falošné predvolanie polície, nasadil jej putá a spútanú ju posadil do vlastného osobného motorového vozidla K. M. K. EČ: D.-XXXCC, ktoré viedol obžalovaný A. L. a spoločne ju pod zámienkou výsluchu na polícii odviezli na Obecný úrad v obci Z. v okrese S., kde ju obžalovaný A. L. nútil k prevodu vlastníctva jej 3-izbového bytu na ul. O. G. XXX/XX v hodnote 29.752,- eur na jeho bývalú manželku Y. L. tak, že sa jej vyhrážal usmrtením, ublížením na zdraví s teleskopickým obuškom, ako aj fyzickým chytením jej hlavy. K podpisu akejkoľvek dohody však nedošlo, pretože poškodenej X. S. sa z obecného úradu podarilo utiecť.

Za to okresný súd uložil obžalovanému A. L. podľa § 186 ods. 3 Tr. zák., za použitia ustanovenia § 38 ods. 2 a neprihliadnutia na príťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranný dohľad obžalovaného v trvaní jedného roka.

Obžalovanému A. I. uložil podľa § 186 ods. 2 Tr. zák. za použitia ustanovenia § 38 ods. 3, § 36 písm. j) Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní päť rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranný dohľad obžalovaného v trvaní 1 (jedného) roka.

Proti tomuto rozsudku, bezprostredne po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku do zápisnice o hlavnom pojednávaní zahlásili odvolanie obžalovaní A. L. a A. I..

Obžalovaný A. I. vo svojom písomnom zdôvodnení odvolania navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, nakoľko má za to, že okresný súd nedostatočne posúdil jeho konanie čo do otázky viny, ako aj trestu. V konaní nebolo preukázané, že skutok, ktorý sa mu kladie za vinu spáchal a podľa zásady „in dubio pro reo“ mal byť oslobodený spod obžaloby. Rozsudok súdu prvého stupňa považuje za nesprávny a založený na nesprávnom právnom posúdení celej veci. Domnieva sa, že chýba objektívna stránka skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu, ako aj subjektívna stránka skutkovej podstaty žalovaného skutku. Zároveň má za to, že okresný súd sa nesprávne právne vysporiadal a nesprávne zhodnotil vykonaný dôkaz o cene nehnuteľnosti. Výška tejto ceny podľa vykonaného dôkazu a následného vykonania dôkazu výsluchom svedka podľa jeho názoru by mala za následok použitie iného príslušného paragrafu a to § 186 ods. 1 a nie § 186 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a následne iné použitie trestnej sadzby, kde by mu súd uložil nižší trest za použitia ustanovenia § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. c) Tr. zák., a za použitia ustanovení Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 321 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor vo svojom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného A. I. uviedol, že súd sa veľmi podrobne a rozsiahlo vyjadril k vykonaným dôkazom a z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, akými úvahami sa pritom riadil, a ako jednotlivé dôkazy vyhodnotil. V príkrom rozpore s precíznosťou odôvodnenia rozsudku sú dôvody odvolania obžalovaného A. I., ktoré sú všeobecné, formálne heslovité a absolútne nekonkrétne. Jediná zmienka o nespokojnosti hodnotenia dôkazu nemenovaného svedka na hlavnom pojednávaní dňa 7.6.2021 (pravdepodobne Ing. Š. D.L.) je nezdôvodnená. Dvoma znaleckými posudkami k vyčísleniu hodnoty nehnuteľnosti bola hodnota sporného bytu na ulici G. K. S. nespochybniteľne stanovená a od 28.3.2018 mali obžalovaní možnosť tieto posudky korigovať inými odbornými argumentmi okrem vylákaného všeobecného informatívneho potvrdenia realitného makléra o hypotetickej obchodnej cene podobných bytov v meste S.. Zároveň i uloženie trestu u obžalovaného A. I. považuje za zákonné v zmysle všeobecných ustanovení o ukladaní trestov aj po

zohľadnení individuálnych okolností a pomerov páchatel'a. Navrhol preto odvolanie obžalovaného A. I. ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por.

Obžalovaný A. L. v dôvodoch odvolania podaných prostredníctvom obhajkyne JUDr. L. X. uviedol, že okresný súd pochybil, ak vec skutkovo a právne uzatvoril tak, že ho uznal vinným z trestného činu vydieračského únosu podľa § 186 ods. 1 Tr. zák., pričom nevyhodnotil dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní starostlivo, uvážiac všetko, čo v konaní vyšlo najavo. Nie je mu jasné, na základe ktorých konkrétnych dôkazov uznal vinu a subsekventne, keďže nie je jasné, ktoré dôkazy súd do svojej úvahy vzal, a ako sa s nimi vysporiadal, nie je ani zistiteľné, aké skutkové okolnosti z vykonaných dôkazov vyplynuli, z čoho celkovo možno konštatovať, že okresný súd nedospel k logickým odôvodneným úplným skutkovým zisteniam a pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa § 2 ods. 6 Tr. por. V prejednávanej trestnej veci sa v rámci dokazovania vytvorili dve skupiny dôkazov. Na jednej strane išlo o dôkazy, ktoré potvrdzovali výpovede obžalovaných, na strane druhej boli dôkazy, ktoré ich usvedčovali zo spáchania trestnej činnosti. Medzi usvedčujúce dôkazy patrila len výpoveď poškodenej, ktorú mali obžalovaní kritického dňa proti jej vôli za použitia ľsti odviešť motorovým vozidlom na Obecný úrad v Z., kde sa jej mal obžalovaný L. vyhrážať a nútiť ju, aby podpísala kúpne zmluvy, teda nútiť ju k prevodu vlastníctva trojizbového bytu na ul. J. G. Č.. XX K. A.. Druhu skupinu tvoria výsluchy obžalovaných, ktorí potvrdili, že sa s poškodenou v ten deň stretli, ale kategoricky popreli, aby došlo k nejakému násiliu alebo vyhrážaniu sa z ich strany a výsluch svedka Z. J., ktorý o násilí smerom k poškodenej nevypovedal, iba uviedol, že sa obžalovaná s poškodeným dlho hádali. S poukazom na takúto dôkaznú situáciu je skôr dôvodné sa stotožniť na závere, že výsledky vykonaného dokazovania jednoznačne nepreukázali konanie obžalovaného L. tak, ako mu to kládla obžaloba za vinu. Obžalovaný má za to, že nebolo preukázané, že konal spôsobom uvedeným v ustanovení § 186 ods. 1 Tr. zák., a to ani z hľadiska objektívnej, ale ani subjektívnej stránky. Poukázal na výpoveď svedka J., ktorý síce potvrdil hádku medzi ním a poškodenou, no žiadne verbálne ani fyzické útoky voči nej nepotvrdil. O vynucovanie majetkového plnenia sa nemôže jednať v prípade, ak predmetom jednania medzi ním a poškodenou S. bola kúpna zmluva, ktorej charakteristickým znakom je odplata za predmet kúpy. Skutková podstata ustanovenia § 186 Tr. zák. spočíva v znížení majetku osoby, proti ktorej útok smeruje. V konaní nebolo preukázané, že by od poškodenej žiadal dar alebo iný typ zmluvy s pojmovým znakom bezodplatnosti, v dôsledku čoho by sa majetková sféra poškodenej znížila o hodnotu daru. Kúpna zmluva, ktorú žiadal s poškodenou uzatvoriť bola formulovaná s odplatou, teda s finančným protiplnením, preto znak skutkovej podstaty spočívajúci vo vynucovaní si poskytnutia plnenia majetkovej alebo nemajetkovej povahy vo výške 29.752,- € nie je daný. Podľa ustálenej judikatúry všeobecných súdov pod prospechom treba rozumieť čistý zisk, teda po odpočítaní nákladov vynaložených na získanie takejto veci. V tomto ohľade vo vzťahu k pojmovému znaku získanie majetkového prospechu väčšieho rozsahu nebolo vykonané dokazovanie v dostatočnom rozsahu. V prejednávanej veci má za to, že neboli produkované ani priame ani nepriame dôkazy v rozsahu, v akom by sa dala skonštatovať jeho vina v zmysle skutkovej vety. Navrhol odvolaciemu súdu, aby po preskúmaní odôvodnenosti, ako aj správnosti konania, ktoré vynesenu rozsudku predchádzalo, v spojení s ustanovením § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) Tr. por. zrušil a vec vrátil na nové pojednanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor vo svojom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného A. L. v plnom rozsahu poukázal na obsah svojho záverečného návrhu pred vynesením rozsudku, ako aj na vyjadrenie k odvolaniu obžalovaného A. I., a teda napadnutý rozsudok považuje za zákonný, spravodlivý a odôvodnený. Dôvody odvolania obžalovaného A.E. L. považuje za opakovanie jeho obrany od začiatku jeho trestného stíhania, pričom v merite veci o vine si sám odporuje, keď v priebehu celého konania priznáva, že sa dopustil trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 Tr. zák., keď pod zámienkou výsluchu vydávajúc sa za príslušníka polície vylákali poškodenú do motorového vozidla a uniesli ju na obecný úrad, kde malo dôjsť k vydieraniu v prepise bytu. Subjektívny výklad obžalovaného k svedeckej výpovedi svedka Z. J. je len vytrhávaním časti výpovede z celkového kontextu svedeckej výpovede menovaného svedka, ktorý keď pochopil, že pred ním dochádza k vydieraniu umožnil útek poškodenej S.. Poukázal na celkové zdôvodnenie rozsudku i na obsah a detailnú výpoveď poškodenej o použití donucovacích prostriedkov, ktorý bol nájdený pri obhliadke vozidla obžalovaného, o čom poškodená nemohla vedieť a pochopiteľne svedok Z.C.P. J. v rámci vlastnej spoluzodpovednosti o tejto okolnosti nemohol vypovedať. Navrhol, aby odvolací súd túto trestnú vec uzavrel zamietnutím odvolania aj tohto obžalovaného.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že okresný súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom dňa 10.2.2011, pod sp. zn. 6T/19/2010, kedy obžalovaných A. L. a A. I. uznal za vinných a to obžalovaného A. L. z pokusu obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 14 ods. 1, § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. a obžalovaného A. I. pre pomoc k obzvlášť závažnému zločinu vydieračského únosu podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. k § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a uložil im nepodmienečné tresty odňatia slobody a to obžalovanému A. L. trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia a zároveň uložil aj ochranný dohľad v trvaní 1 roka a obžalovanému A. I. uložil trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a zároveň uložil aj ochranný dohľad v trvaní jedného roka. Z dôvodu podania odvolania zo strany obžalovaných odvolací súd uznesením zo dňa 15.6.2011, sp. zn. 4To/38/2011 podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), ods. 2 Tr. por., s použitím § 326 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Následne okresný súd druhýkrát rozhodol vo veci rozsudkom dňa 28.10.2014, pod sp. zn. 6T/19/2010, kedy obžalovaných uznal za vinných a to obžalovaného A. L. zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Tr. zák. a obžalovaného A. I. pre pomoc zločinu vydierania podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák., § 189 ods. 1 Tr. zák. a uložil im a to obžalovanému A. E. L. trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov nepodmienečne, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a obžalovanému A. I. trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, výkon ktorého mu podmienene odložil na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov za súčasného uloženia probačného dohľadu a zároveň mu uložil aj povinnosť podrobiť sa v súčasnosti s probačným a mediačným úradníkom, alebo iným odborníkom programu sociálneho alebo iného programu. Z dôvodu podania odvolania prokurátorom odvolací súd uznesením zo dňa 23.9.2015, sp. zn. 4To/20/2015 podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V zrušujúcom uznesení odvolací súd poukázal na to, že nie je zistiteľné ako sa prvostupňový súd vysporiadal so skutkovou vetou podanej obžaloby. Zásadným rozporom uznania viny obžalovaných v napadnutom rozhodnutí bola skutočnosť, že i napriek priznaniu sa páchatelov o použití ľsti, pri ktorej mali spútať poškodenú proti jej vôli, a túto odvieť na obecny úrad a nútiť ju k podpisu zmluvy, celkom bezdôvodne neuznal právnu kvalifikáciu ich konania v zmysle § 186 ods. 1, 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. Záverom odvolací súd poukázal na skutočnosť, že okresný súd v rozpore s vykonaným dokazovaním úplne prehliadol skutkový dej, ktorým bolo zmocnenie sa poškodenej proti jej vôli, bránenie v užívaní jej osobnej slobody, čo je základným kvalifikačným momentom rozlišujúci obzvlášť závažný zločin vydieračského únosu podľa § 186 Tr. zák. od zločinu vydierania podľa § 189 Tr. zák. S poukazom na tieto skutočnosti odvolací súd konštatoval nepreskúmateľnosť prvostupňového rozhodnutia, pričom táto procesná prekážka bránila odvolaciemu súdu v splnení si svojej prieskumnej povinnosti uloženej v ustanovení § 317 ods. 1 Tr. por. Úlohou prvostupňového súdu po vrátení veci bolo v intenciách tohto rozhodnutia posúdiť konanie oboch obžalovaných, jednotlivé dôkazy vo veci zákonným spôsobom nielen vykonať, ale aj vyhodnotiť a vo veci rozhodnúť.

Následne okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 13.2.2027, sp. zn. 6T/19/2010 tak, že uznal obžalovaných A. L. a A. I. za vinných a to obžalovaného A. L. pre pokus obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 14 ods. 1, § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. a obžalovaného A. I. pre pomoc k obzvlášť závažnému zločinu vydieračského únosu podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. k § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a uložil im, a to obžalovanému A. L. trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad v trvaní 1 roka. Obžalovanému A. I. uložil trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne a pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. uložil ochranný dohľad obžalovaného v trvaní 1 roka. Z dôvodu podania odvolania zo strany obžalovaných krajský súd uznesením zo dňa 28.3.2018, sp. zn. 4To/54/2017 podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Úlohou okresného súdu po zrušení veci bolo vysporiadať sa s dôkazom predloženým obžalovaným A. L. - stanoviskom A. S..X..F.. K. ohľadom hodnoty 3 - izbového bytu v pôvodnom, nezrekonštruovanom stave v A. - K. za účelom ustálenia kvalifikačného znaku - výšky spôsobenej škody.

Okresný súd následne po vykonanom dokazovaní v zmysle intencií ostatného zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu uznal obžalovaného A. L. za vinného z pokusu obzvlášť závažného zločinu vydieračského únosu podľa § 14 ods. 1, § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. a) Tr. zák. za použitia ustanovenia § 138 písm. a), f) Tr. zák. a A. I. za pomoc k obzvlášť závažnému zločinu vydieračského únosu podľa § 21 ods. 1 písm. d) Tr. zák. k § 186 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. za použitia ustanovenia § 138 písm. f) Tr. zák.

Svoj záver o vine obžalovaných oprel predovšetkým o výpoveď poškodenej X. S., ktorá detailne popísala spáchanie skutku. Skutočnosti uvádzané poškodenou X. S. v časových intenciách potvrdzuje aj výpoveď svedkyne D. M., ktorá v prípravnom konaní uviedla, že poškodená X. S. jej do telefónu s plačom oznámila, že ju uniesol obžalovaný L., a že jej nechcel pomôcť ani starosta Z., pričom sa v uvedenom čase nachádzala v nejakom dome pri obecnom úrade. Vnímanie celej udalosti, reprodukcie poškodenej X. S. a prejav okolitých udalostí svedkyňa potvrdila aj vnímaním vlastnými zmyslami, a to od doby príchodu do obce Z., kde sa dostavila na základe žiadosti o pomoc poškodenej X. S.. Po stotožnení uvedeného domu svedka O. K., u ktorého poškodená zotrvala až do príchodu polície, jej nebolo umožnené osobné stretnutie s poškodenou, nakoľko táto bola ochotná opustiť obydľie svedka až po príchode polície z dôvodu obavy o jej život.

Z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný A. L. spáchal skutok za pomoci - s použitím teleskopického obušku, ktorého funkcia sa prejavuje pri prudkom odovzdaní kynetickéj energie rukou v dôsledku čoho dôjde „k otvoreniu teleskopického obušku“, teda k vysunutiu jednotlivých častí teleskopického obušku. Samotná výpoveď poškodenej X. S., z ktorej vyplynulo, že táto nevedela pomenovať uvedený predmet, a teda v rámci svojich vyjadrovacích schopností (nakoľko táto je pôvodom z Ukrajiny) označila tento predmet za vyskakovaciu palicu. Uvedený záver vyplýva aj z vykonanej prehliadky príslušníkmi polície, ktorá bola o uvedenom spáchaní skutku vyrozumená cestou oznamovateľa, kde následne pri prehliadke osobného motorového vozidla boli zaistené predmety, pričom jedným z predmetov bol označený vyskakovací teleskopický obušok.

Skutočnosti uvádzané poškodenou úzko korešpondujú s výpoveďou svedkyne D. M., ktorú, aj odvolací súd hodnotí ak pravdivú a hodnovernú. Skutočnosti, ktoré svedkyňa uviedla sú priamymi skutočnosťami, ktoré vnímala poškodená, a ktoré boli bezprostredne oznámené ihneď ako to bolo možné svedkyňi. Uvádzané skutočnosti svedkyňou D. M. boli priamo overené a následne aj potvrdené zasahujúcimi policajtmí, ktorí sa dostavili na Obecný úrad Z., kde poškodená už bola mimo dosahu obžalovaných v rodinnom dome svedka O. K., u ktorého poškodená zotrvala až do príchodu polície.

Samotný priebeh skutkového deja zhodne opísal aj svedok O. K., ktorý bol prvou osobou, ktorý prišiel do osobného styku s poškodenou po úteku z Obecného úradu Z., pričom táto bola zjavne vystrašená, plakala a bála sa o svoj život.

Zo záverov znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou PhDr. B. G. z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia vyplynulo, že poškodená X. S. je schopná správne vnímať, zapamätať si a následne správne reprodukovať prežité udalosti v ich príčinných súvislostiach, dostatočne konzistentne, podrobne v chronologických nadväznostiach. U poškodenej nebola zistená intelektová a pamäťová nedostatočnosť, ani negatívne vlastnosti osobnosti, ktoré by spochybňovali všeobecnú a špecifickú schopnosť poškodenej vierohodne reprodukovať predmetnú udalosť tak ako ju prežila. V nadväznosti na vyššie uvedené u poškodenej nebol zistený sklon k neúprimnosti, k lživosti, alebo konfabulačnému skresľovaniu skutočnosti. Aj s odstupom času je schopná reprodukovať predmetnú udalosť v príčinných a chronologických nadväznostiach.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku, a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené

dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Skutočnosť, že odvolatelia sa nestotožňujú so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku (čo možno usúdiť z podaných odvolaní), nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaných zo spáchania žalovaného skutku, precíznym a erudovaným spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992).

V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Odvolací súd sa však nestotožnil s rozhodnutím okresného súdu vo vzťahu k výroku o uloženom treste u obžalovaných. Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný A. L. bol doposiaľ 5 - krát súdne trestaný, pričom slovenským súdom bol naposledy odsúdený v roku 2009 a to rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 19T/559/01, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.5.2010 pod sp. zn. 7To/36/10, pričom sa na neho hľadá akoby nebol odsúdený. Obžalovaný A. I. doposiaľ súdne trestaný nebol.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR: „Každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak.“

Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec obvineného prerokovaná, je pojem primeraná lehota relatívny. Neexistuje žiadna absolútne stanovená doba, ktorej prekročenie by bolo automaticky kvalifikované ako doba neprimeraná. Primeranosť doby konania sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu. Čas na konanie bez zbytočných prieťahov spravidla nemožno vyjadriť numericky. Obvykle neexistuje časová hranica, uplynutím ktorej postup súdu môže mať povahu prieťahov v konaní.

Právo na prejednanie trestnej veci v primeranej lehote teda patrí medzi základné práva a slobody garantované Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami. Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, proti ktorej je vedené trestné stíhanie. Neodôvodnené prieťahy a neprimeraná dĺžka trestného konania odporujú účelu trestného konania a sú v rozpore so základnými zásadami trestného práva.

Odvolací súd v súlade so súdom prvého stupňa konštatuje, že od spáchania skutkov uplynulo viac ako 12 rokov s tým, že trestné stíhanie bolo začaté dňa 25.10.2009 a samotná dĺžka konania s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obžalovaných a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, a teda dĺžka konania je takou významnou okolnosťou prípadu, ktorá odôvodňuje pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd považuje kompenzáciu porušenia práva obžalovaných na primeranú dĺžku konania zmiernením ich trestov za nevyhnutnú, a preto aplikujúci článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj s prihliadnutím na všetky ďalšie citované okolnosti uložil obžalovaným diferencovane v závislosti od právnej kvalifikácie a závažnosti ich konania tresty odňatia slobody a to obžalovanému A. L. trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov nepodmienečne, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a obžalovanému A. I. nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, pre výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a obom obžalovaným rovnako uložil ochranný dohľad v trvaní 1 roka s tým, že takéto tresty sú nielen v súlade so zmierňovacím ustanovením, ale korešpondujú aj s ustálenou súdnou praxou ÚS SR, ESĽP a majú odraz v postupe vyjadrenom podľa článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.